

337

D E K R E T

z dnia 7 grudnia 1945 r.

o wykonywaniu praktyki lekarsko-weterynaryjnej.

Na podstawie ustawy z dnia 3 stycznia 1945 r. o trybie wydawania dekretów z mocą ustawy (Dz. U. R. P. Nr 1, poz. 1) — Rada Ministrów postanawia, a Prezydium Krajowej Rady Narodowej zatwierdza, co następuje:

Art. 1. Za praktykę lekarsko-weterynaryjną w rozumieniu dekretu niniejszego uważa się

wykonywanie czynności, polegających na rozpoznawaniu, leczeniu i zwalczaniu chorób zwierzęcych, zapobieganiu szerzeniu się chorób zwierzęcych, wydawanie orzeczeń lekarsko-weterynaryjnych, trzebienie zwierząt oraz badanie zwierząt rzeźnych, mięsa i innych artykułów żywności pochodzenia zwierzęcego.

Art. 2. Nadzór nad wykonywaniem praktyki lekarsko-weterynaryjnej należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 3. 1) Prawo stałego wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej mają osoby, które:

- a) są obywatelami Państwa Polskiego,
- b) posiadają dyplom lekarza weterynarii, wydany lub uznany przez jedną z państwowych wyższych uczelni w Państwie Polskim,
- c) są zapisane na listę członków izby lekarsko-weterynaryjnej.

2) Równoznaczne z dyplomami lekarsko-weterynaryjnymi, wydanymi lub uznanymi przez uniwersytety polskie są:

- a) dyplom lekarza weterynaryjnego wydany lub uznany przez uniwersytety dawnego państwa austro-węgierskiego przed dniem 1 listopada 1918 r.,
- b) dyplom uprawniający do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na terytorium Rzeszy Niemieckiej i wydany przed dniem 27 grudnia 1918 r.,
- c) dyplom doktora medycyny weterynaryjnej lub lekarza weterynaryjnego wydany lub uznany przez uniwersytety dawnego państwa rosyjskiego przed dniem 27 listopada 1917 r.,
- d) dyplom zagraniczny uprawniający do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na zasadzie zezwolenia udzielonego przez b. Tymczasową Radę Stanu Królestwa Polskiego,
- e) dyplom zagraniczny, uzyskany na uznanej za równorzędną, przez Ministra Oświaty w porozumieniu z Ministrem Rolnictwa i Reform Rolnych wyższej uczelni w zakresie nauk weterynaryjnych, bez obowiązku ponownego składania egzaminów.

Art. 4. 1) Prawo czasowego wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej mogą otrzymać osoby:

- a) powołane przez władze państwowe z zagranicy na profesorów wydziałów weterynaryjnych uniwersytetów polskich, a to na czas, przez jaki pozostają na swych stanowiskach uniwersyteckich,
- b) nie będące w możności niezwłocznie wykazać się dowodami, iż posiadają

wszystkie warunki wymagane w art. 3, jeżeli poczyniły u odpowiednich władz starania celem usunięcia braków z warunkiem dopełnienia tych braków w określonym terminie,

- c) nie posiadające jeszcze obywatelstwa polskiego, a posiadające inne warunki określone w art. 3, jeżeli poczyniły u odpowiednich władz starania celem uzyskania tego obywatelstwa,
- d) które wskutek poślubienia cudzoziemca utraciły obywatelstwo polskie, a posiadają wszystkie inne warunki do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w rozumieniu niniejszego dekretu.

2) Przyznawanie prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej w przypadkach przewidzianych w ust. 1) należy do Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych; w przypadkach określonych w ust. 1) punkt b), c) i d) Minister Rolnictwa i Reform Rolnych udziela zezwolenia po uprzednim zasięgnięciu opinii izby lekarsko-weterynaryjnej.

Art. 5. Prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej nie mogą uzyskać, a już posiadane tracą z mocy samego prawa osoby sądownie pozbawione praw publicznych i obywatelskich praw honorowych — do czasu odzyskania tych praw oraz osoby, które utraciły obywatelstwo polskie z wyjątkiem przypadku określonego w art. 4 ust. 1) lit. d).

Art. 6. 1) Prawo używania tytułu „lekarz weterynaryjny” przysługuje wyłącznie osobom posiadającym prawo wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na zasadzie przepisów niniejszego dekretu.

2) Przepisy niniejszego dekretu nie naruszają w niczym uprawnień do używania tytułów uzyskanych na podstawie innych przepisów prawnych.

Art. 7. 1) Używanie obok tytułu „lekarz weterynaryjny” innych tytułów nie uznawanych w Państwie Polskim, a mogących wywołać błędne mniemanie o szczególnym uprawnieniu do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej, jest wzbronione.

2) Warunki otrzymania tytułu specjalisty w ściśle określonych dziedzinach lecznictwa zwierząt lub w dziedzinie nadzoru nad artykułami żywności pochodzenia zwierzęcego oraz przepisy co do praw jego używania ustala rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z Ministrem Oświaty po wysłuchaniu opinii Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej.

Art. 8. Lekarz weterynaryjny może być pozbawiony prawa wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej na stałe lub na określony okres czasu:

- a) wyrokiem sądu powszechnego lub wojakowego,
- b) wyrokiem sądu dyscyplinarnego izby lekarsko-weterynaryjnej, zatwierdzonym przez Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych.

Art. 9. Dla uzyskania prawa wykonywania innego zajęcia obok zawodu lekarza weterynaryjnego należy uzyskać zezwolenie właściwej izby lekarsko-weterynaryjnej.

Art. 10. Lekarz weterynaryjny może wydawać świadectwo stanu zdrowia oraz śmierci zwierzęcia tylko na podstawie bezpośrednio dokonanego badania przeprowadzonego osobiście.

Art. 11. Minister Rolnictwa i Reform Rolnych określi w drodze rozporządzenia:

- a) warunki, jakie winien wypełnić lekarz weterynaryjny przed przystąpieniem do wykonywania praktyki i w razie jej zaprzestania;
- b) warunki, od których zależy prawo wykonywania praktyki poza obszarem izby lekarsko-weterynaryjnej, na której listę lekarz weterynaryjny jest wpisany;
- c) warunki dopuszczenia do wykonywania czynności lekarsko-weterynaryjnych na obszarze Państwa osób, nie będących obywatelami polskimi, a w porozumieniu z Ministrami Obrony Narodowej, Pracy i Opieki Społecznej po uprzednim wysłuchaniu opinii Naczelnej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej—warunki, zasady i tryb powoływania lekarzy weterynaryjnych do państwowej służby weterynaryjnej, normy pracy, zaopatrzenia na wypadek choroby lub niezdolności do pracy lekarza powołanego do tej służby oraz normy odszkodowania dla rodziny lekarza weterynaryjnego w razie jego śmierci, spowodowanej czynnościami zawodowymi, do których został powołany.

Art. 12. 1) Winni wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej wbrew przepisom dekretu niniejszego oraz rozporządzeń na jego podstawie wydanych — podlegają karze aresztu do 3 miesięcy i grzywny do 30.000 zł lub jednej z tych kar, o ile za czyn ten nie grozi kara surowsza.

2) W razie niemożności ściągnięcia grzywny władza orzekająca oznacza karę aresztu zastępczego, jednak nie ponad 4 tygodnie.

3) Do orzekania powołane są władzę administracji ogólnej.

Art. 13. Uprawnienia wynikające z art. 7 Minister Rolnictwa i Reform Rolnych może w porozumieniu z Ministrem Oświaty przekazać izbom lekarsko-weterynaryjnym.

Art. 14. Rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Reform Rolnych ustali, w jakim zakresie i pod jakimi warunkami uprawnione są do wykonywania praktyki lekarsko-weterynaryjnej osoby:

- a) posiadające świadectwa felczerów weterynaryjnych, uzyskane na zasadzie przepisów odpowiednich ustaw obowiązujących w dawnym państwie rosyjskim do dnia 27 listopada 1917 r.,
- b) posiadające świadectwa weterynaryjnych felczerów wojskowych, wyszkolonych w czasie odbywania służby wojskowej w Wojsku Polskim,
- c) posiadające świadectwa oglądaczy mięsa.

Art. 15. Wykonanie niniejszego dekretu porucza się Ministrowi Rolnictwa i Reform Rolnych w porozumieniu z właściwymi Ministrami.

Art. 16. Dekret niniejszy wchodzi w życie z dniem ogłoszenia. Równocześnie traci moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa z dnia 8 czerwca 1928 r. wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych w sprawie zarobkowego leczenia i trzębienia zwierząt przez osoby nie posiadające dyplomu lekarza weterynaryjnego (Dz. U. R. P. Nr 66, poz. 614) oraz wszelkie inne przepisy, wydane w przedmiotach, unormowanych niniejszym dekretem.

Prezydent Krajowej Rady Narodowej:

Bolesław Bierut

Prezes Rady Ministrów:

Edward Osóbka-Morawski

Minister Rolnictwa i Reform Rolnych:

Stanisław Mikołajczyk